

Sygn. akt I C 448/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 listopada 2021 roku

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Z. D., A. D.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanych Z. D., A. D. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 67 548,78 zł (sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych 78/100 groszy).

II. Zasądza od pozwanego Z. D., A. D. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 8795 zł (osiem tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia wyroku pozwanym do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 27 marca 2020 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko Z. D. i A. D. o zapłatę solidarnie kwoty 67 548,78 złotych. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy o kredyt na miarę zawartej w dniu 18.06.2015r. pomiędzy poprzednikiem prawnym powódki (...) Bank (...) S.A. - a pozwanymi, na podstawie której pozwani otrzymali umówioną kwotę zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach ściśle określonych w umowie. W związku z niewywiązywaniem się przez pozwanych z umowy i brakiem spłat, powódka wypowiedziała umowę kredytu, co spowodowało, że roszczenie o zwrot kredytu stało się natychmiast wymagalne. Powódka wskazała, że na dochodzoną pozewem kwotę składa się:

- należność główna w kwocie 63 243,70 złotych,

- skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 4 305,08 zł naliczone za okres do dnia rozwiązania umowy, tj. do 08.08.2019r

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie w dniu 25 sierpnia 2019 roku Sąd Rejonowy w Piszcu nakazał pozwanym zapłacić solidarnie na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwani Z. D. i A. D. w przepisany terminie wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wnieśli o zawieszenie niniejszego postępowania z uwagi na ujawnienie się przestępstwa oszustwa popełnionego przez J. W. na szkodę wielu osób w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, m.in. Z. D. i A. D., w związku z którym toczy się przed Prokuraturą Okręgową w Suwałkach postępowanie karne pod sygn. akt PO I Ds. 51.2019, którego ustalenie mogłoby wywrzeć istotny wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy cywilnej.

Ewentualnie pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i o zasądzenie na ich rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Zakwestionowali roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podnieśli zarzut braku wymagalności dochodzonego roszczenia. Wskazali, iż powódka nie udowodniła, że wypowiedziała umowę z zachowaniem wymogów określonych w art. 75c ustawy Prawo bankowe oraz, że wypowiedzenie to było skuteczne. Nadto pozwani podnieśli, że wypowiedzenie umowy zostało sformułowane warunkowo i to w sposób niejasny dla osoby o podstawowej wiedzy w zakresie bankowości. Niezależnie od powyższego pozwani podnieśli, iż przedmiotowa umowa kredytu zawierała klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c. oraz, że kredyt został udzielony bez uprzedniego poczynienia przez powódkę rzetelnych ustaleń w przedmiocie posiadania bądź nieposiadania przez pozwanych zdolności kredytowej. Na koniec pozwani podnieśli zarzut nie udowodnienia przez powódkę istnienia oraz wysokości dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

A. D. i Z. D. wystąpili do (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z wnioskiem o udzielenie kredytu gotówkowego. Do wniosku załączyli swoje zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości osiąganego z tytułu wynagrodzenia za pracę dochodu.

Po pozytywnej weryfikacji w zakresie zdolności kredytowej kredytobiorców, (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła w dniu 18 czerwca 2015 roku z A. D. i Z. D. umowę o kredyt na miarę o numerze (...), na mocy której bank udostępnił kredytobiorcom kwotę 98 448 zł na bieżące finansowanie swoich potrzeb i na prowizję bankową. Umowa miała obowiązywać przez okres 96 miesięcy, do 22 czerwca 2023 roku.

Strony ustaliły, że w związku z zawarciem umowy kredytobiorcy poniosą następujące koszty: koszt prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 10 548 zł, odsetki od udostępnionego kapitału w kwocie 43 980,76 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła na dzień zawarcia umowy 14,24%. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 9,99% w stosunku rocznym.

Wyplata kwoty 87 900 zł nastąpiła w dniu 18 czerwca 2015 roku w formie przelewu na wskazany w dyspozycji przez kredytobiorców rachunek bankowy o numerze (...). Wyplata kwoty 10 548 zł na pokrycie prowizji nastąpiła, zgodnie z dyspozycją kredytobiorców, przelewem na rachunek Banku.

A. D. i Z. D. zobowiązali się do spłaty kredytu wraz z należną prowizją i odsetkami w 96 miesięcznych ratach, płatnych na rachunek kredytu o numerze (...) do 22-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od lipca 2015 roku. Wysokość raty kredytu ustalono na kwotę 1 406,88 zł, z zastrzeżeniem, że ostatnia rata jest ratą wyrównującą.

W § 11 umowy strony ustaliły, że należności niespłacone w terminie stanowią zadłużenie przeterminowane, od którego Bank będzie uprawniony naliczać odsetki ustawowe za opóźnienie.

Strony ustaliły ponadto, że w przypadku niespłacenia przez kredytobiorców w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem formy pisemnej i 30-dniowego okresu wypowiedzenia. (§ 11 pkt 2. i § 12 umowy)

W § 12 pkt 5. umowy strony ustaliły, że w przypadku wypowiedzenia umowy, kredytobiorca spłaca całe zadłużenie najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, w przeciwnym razie Bankowi należą się odsetki

ustawowe od łącznej kwoty zadłużenia pomniejszonego o odsetki umowne naliczone do dnia rozwiązania umowy, za okres do dnia całkowitej spłaty zadłużenia.

Strony ponadto ustaliły, że kredytobiorcy mają prawo bez podania przyczyny odstąpić od umowy w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, poprzez złożenie Bankowi oświadczenia o odstąpieniu od umowy. (§ 13 umowy)

(dowód: umowa o kredyt na miarę z dnia 18.06.2015r. k. 14-22)

A. D. i Z. D. uzyskane środki przekazali J. W., celem zainwestowania ich ze znacznym zyskiem na ich rzecz, w bliżej nieznanym im sposób. Zachęceniu przez J. W., która jak się później okazało była twórcą tzw. „piramidy finansowej”, w ciągu kilku dni zawarli kilka umów w różnych bankach i tak uzyskane środki przekazali J. W., która zobowiązała się względem nich spłacać poszczególne raty zaciągniętych kredytów. Początkowo J. W. regularnie wywiązywała się z zobowiązań i spłacała raty. Problemy z terminową spłatą rat kredytu pojawiły się na początku 2019 roku. Ostatnia pełna rata wraz z odsetkami od zadłużenia przeterminowanego została uiszczona 22 września 2019 roku.

W związku z powstaniem zaległości, pismem z dnia 29 kwietnia 2019 roku, doręczonym kredytobiorcom w dniu 6 maja 2019 roku, Bank wezwał Z. D. i A. D. do zapłaty w terminie 14 dni zaległości w spłacie kredytu w łącznej kwocie 5 507,97 zł obejmującej wymagalne raty, odsetki umowne i odsetki karne. Jednocześnie Bank poinformował kredytobiorców o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania tego wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Zakreślone terminy upłynęły bezskutecznie. Dlatego pismem z dnia 24 czerwca 2019 roku, doręczonym Z. D. 28 czerwca 2019 roku, a A. D. w dniu 10 lipca 2019 roku, Bank wypowiedział umowę o kredyt na miarę numer (...) zawartą 18 czerwca 2015 roku z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

(dowód: zeznania pozwanej k. 130v; zeznania pozwanego k. 130-130v; harmonogram spłat rat k. 67-68; zestawienie operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu k. 69-82; struktura zadłużenia k. 83-99; wezwania do zapłaty z 29.04.2019r. wraz z wydrukiem elektronicznego dowodu nadania i doręczenia k. 59-61 i 63-65; oświadczenia z 24.06.2019r. o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodami doręczenia k. 23-26)

W dniu 31 października 2018 roku na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 ksh doszło do przeniesienia na bank przejmujący (Bank (...) S.A.) części majątku banku dzielonego ((...) Bank (...) S.A.) w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa banku dzielonego w zakresie określonym w uchwale o podziale oraz w planie podziału. Uchwała o podziale (...) Bank (...) S.A. została podjęta w dniu 24 sierpnia 2018 roku. W dniu 29 marca 2019 roku doszło do zmiany nazwy wierzyciela z Bank (...) S.A. na (...) Bank (...) S.A.

(bezsporne, dowód: KRS powoda k. 9; protokół zawierający uchwałę o podziale wraz z wyciągiem z planu podziału k. 10)

Na dzień wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie, zadłużenie A. D. i Z. D. z tytułu umowy o kredyt na miarę numer (...) zawartej 18 czerwca 2015 roku, wynosiło łącznie 67 548,78 złotych, w tym:

- należność główna w kwocie 63 243,70 zł,
- skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 4 305,08 zł - naliczone za okres od dnia powstania niespłaconego zadłużenia przeterminowanego do dnia rozwiązania umowy, tj. do 8 sierpnia 2019 roku.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 28; harmonogram spłat rat k. 67-68; zestawienie operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu k. 69-82; struktura zadłużenia k. 83-99)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 2 kwietnia 2021 roku wydanym w sprawie II K 41/20, J. W. została uznana winną m.in. tego, że w okresie od stycznia 2015 roku do 30 sierpnia 2018 roku i od 1 września 2018 roku do marca 2019 roku w E., S., G., Ł., O. i innych miejscowościach, działając w krótkich

odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wymienione w pkt I. aktu oskarżenia osoby (za wyjątkiem wskazanych w ppkt 63 E. i P. C.), w ten sposób, że pod pozorem współpracy z firmą E. (...) Sp. z o.o. SKA, która w rzeczywistości nie miała miejsca, wprowadziła w błąd te osoby co do zamiaru i sposobu zainwestowania środków finansowych pochodzących ze środków własnych tych osób oraz z kredytów bankowych zaciągniętych przez te osoby w wyniku nakłonienia i udzielenia przez nią pomocy polegającej na przygotowaniu wniosków kredytowych, skontaktowaniu się z pośrednikami kredytowymi, poinstruowaniu o sposobie rozmawiania z pracownikami banków oraz o możliwości wykorzystania rzekomej luki w prawie pozwalającej na wzięcie kilku kredytów jednego dnia przez tę samą osobę oraz przez faktyczne organizowanie podpisania umów kredytowych poszczególnych klientów w jeden dzień lub bliskie sobie dni, a także przez wprowadzenie w błąd co do możliwości przejęcia spłaty tych kredytów przez inne osoby, wykorzystując ponadto wadliwe i sporządzone dla pozoru czynności cywilnoprawne, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a w szczególności w ten sposób, że:

(...)

ppkt 44. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. i A. K. poprzez nakłonienie do wzięcia kredytów:

a) w banku (...) S.A. w dniu 18.06.2015r., nr umowy (...) w kwocie 142 428,76 zł, przy czym wypłacono 87 900 zł,

b) w banku (...) w dniu 18.06.2015r., nr umowy (...), w kwocie 39 960 zł, przy czym wypłacono 37 000 zł,

c) w banku (...) w dniu 26.06.2015r., nr umowy (...), w kwocie 92 013,60 zł, przy czym wypłacono 86 432 zł,

d) w banku (...) w dniu 18.06.2015r., nr umowy (...), w kwocie 60 381,82 zł, przy czym wypłacono 30 000 zł,

e) w banku (...) w dniu 19.06.2015r., nr umowy (...), w kwocie 97 645 zł, przy czym wypłacono 69 577,05 zł,

f) w banku (...) w dniu 18.06.2015r., nr umowy (...), w kwocie 19 999,32 zł, przy czym wypłacono 18 348 zł,

g) w banku (...), w dniu 12.06.2015r., nr umowy (...), na kwotę 160 000 zł, przy czym wypłacono 116 800 zł,

h) w banku (...) w dniu 18.06.2015r., nr umowy (...), na kwotę 217 905 zł, przy czym wypłacono 101 876 zł,

i) w banku (...) w dniu 18.06.2015r., nr umowy (...), na kwotę 72 004,03 zł, przy czym wypłacono 52 950,27 zł,

j) w banku (...) w dniu 18.06.2015r., nr umowy (...), na kwotę 6 106,94 zł, przy czym wypłacono 4 490,92 zł,

a następnie do przekazania jej pieniędzy z tych kredytów w kwocie nie mniejszej niż 583 357,50 zł, czym działała na szkodę A. i Z. D.,

(...)

tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i skazana na karę łączną 9 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 300 złotych. Jednocześnie orzeczono wobec niej obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych, przy czym na rzecz pokrzywdzonych A. i Z. D. kwoty 583 357,50 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

(dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach k. 155-189v)

Nie ustalono dotychczas, aby w przestępczym procederze brali udział pracownicy (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (obecnie (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.).

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy bezsprzecznie o tym, że strony zawarły w dniu 18 czerwca 2015 roku umowę o kredyt na miarę nr (...). Zarówno fakt zawarcia umowy, jak też wypłacenia pozwanym środków tytułem udzielonego kredytu, nie był przez pozwanych kwestionowany. Przesłuchani w charakterze strony pozwani przyznali, że podpisy widniejące pod umową zostały złożone przez nich. Wskazali, że do złożenia wniosku o udzielenie kredytu upoważnili J. W., której przekazali zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości swoich dochodów. Nie zaprzeczyli również, że w czasie obowiązywania przedmiotowej umowy po stronie kredytobiorców nie doszło do wywiązania się z jej warunków, co stanowiło podstawę do wypowiedzenia umowy przez kredytodawcę. Zakwestionowali natomiast wymagalność roszczenia, podnosząc zarzut niezastosowania przez kredytodawcę procedury restrukturyzacyjnej z art. 75c ustawy Prawo bankowe i nieudowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy. Zakwestionowali też wysokość dochodzonego roszczenia, w tym wysokość naliczonych przez powoda odsetek, a ponadto podnieśli, iż przedmiotowa umowa kredytu zawierała klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Wszystkie podniesione przez stronę pozwaną zarzuty, w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów, uznać należy za chybione.

Odpowiedzialność pozwanych względem strony powodowej wynika z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). Zgodnie z powołanym przepisem, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Ponadto zgodnie z treścią art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Zgodnie zaś z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1996), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z definicji kredytu można wysnuć wniosek, iż umowa ma charakter dwustronnie zobowiązujący, gdyż kredytodawca zobowiązany jest do udzielenia kredytu, a później uprawniony jest do otrzymania spłaty, natomiast kredytobiorca ma uprawnienie do otrzymania przedmiotu kredytu i obowiązany jest do późniejszej spłaty.

Nadto, w § 11 pkt 2. i § 12 umowy strony ustaliły, że w przypadku niespłacenia przez kredytobiorców w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem formy pisemnej i 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, harmonogramu spłat rat, zestawienia operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu i struktury zadłużenia, pozwani nie dotrzymali warunków umowy. Powołane dowody jasno wskazują, w jakiej wysokości kredyt został dotychczas spłacony oraz jaka kwota pozostała jeszcze do spłaty. Pełnomocnik strony pozwanej kwestionując wysokość zobowiązania zanegował fakt, że podstawę jego ustalenia stanowią dokumenty wygenerowane przez bank, jednak nie przedłożył zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. żadnych dowodów na to, że wyciąg z ksiąg bankowych, czy też zestawienie należności i spłat kredytu oraz historia naliczania odsetek wygenerowane z systemu bankowego, jest nierzetelny, bądź niewiarygodny.

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zawarte w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 roku, zostało skutecznie doręczone pozwanym odpowiednio w dniu 28.06.2019r. i 10.07.2019r., co pokwitowali własnoręcznym podpisem. Nadto było ono dokonane z zachowaniem terminu przewidzianego w umowie kredytu i wynikającego z treści art. 75c ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Wypowiedzenie umowy pożyczki było poprzedzone wezwaniem do zapłaty zadłużenia pismem z dnia

29 kwietnia 2019 roku w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania, które również zostało skutecznie doręczone pozwany (k. 60-61 i 64-65). Jak wynika natomiast z treści wezwania z dnia 29 kwietnia 2019 roku, strona powodowa należycie pouczyła pozwanych o możliwości restrukturyzacji zobowiązania (k. 59 i 63). Wobec powyższego wszelkie wymagania przewidziane w umowie kredytu zawartej przez strony, jak i w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe, zostały spełnione, skutkując złożeniem w pełni skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Tym samym, po upływie wskazanego w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 roku okresu wypowiedzenia, doszło do rozwiązania umowy kredytu, w wyniku czego zobowiązanie zostało postawione w stan całkowitej wymagalności.

Odnosząc się do zarzutu zawarcia w umowie klauzul abuzywnych, w ocenie Sądu wysokość prowizji na poziomie 10 548 zł nie została rażąco zawyżona przez powoda w porównaniu ze świadczeniem uzyskanym przez pozwanych tj. kwotą 87 900 zł. Strona powodowa w sposób precyzyjny określiła w umowie wszelkie koszty kredytu. Nie można wobec takiej treści umowy kredytu twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwany, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia prowizji w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Tego typu koszty pozaodsetkowe co do zasady mają na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonych czynności. Przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim precyzuje maksymalną wysokość wspomnianych kosztów poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali roku przekroczyć 55% (25% + 30%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu. W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie, konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36a ust. 1 ustawy). Sąd zbadał, czy postanowienia przedmiotowej umowy odpowiadają przepisowi art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim i czy kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu zaciągniętego przez pozwanych nie przekraczają maksymalnej wysokości wyliczonej według zawartego w tym przepisie wzoru. Z wyliczeń wynika, iż wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu jest mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonego kredytu. Tym samym Sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w kwestionowanym zakresie.

Zdaniem strony pozwanej bank przy dokonaniu prawidłowej oceny zdolności finansowej kredytobiorcy nie powinien był udzielić kredytu, a zatem to na powodzie winny ciążyć negatywne konsekwencje zawartej umowy. Przyznać należy rację pozwany w zakresie tego, że przepis art. 70 ustawy Prawo bankowe zobowiązuje bank do weryfikowania zdolności kredytowej. Obowiązek ten ma jednak charakter publicznoprawny, nie wywołuje żadnych konsekwencji w aspekcie prywatnoprawnym. Badanie zdolności kredytowej potencjalnego pożyczkobiorcy zależy natomiast od wielu czynników i nie jest zależne od pracowników banków, zaś ważność umowy kredytu nie zależy od tego czy kredytobiorca miał zdolność kredytową. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanego, powód nie zlekceważył weryfikacji zdolności kredytowej pozwanych. Uzyskał od pozwanych zaświadczenie o zarobkach. W ocenie Sądu, pozwani próbując przerzucić na powoda odpowiedzialność za udzielenie im kredytu, pomijają zupełnie fakt, że sami wystąpili o jego udzielenie, jak się ostatecznie okazało nie mając możliwości finansowych jego spłacania.

Również próba wykazania, że to na skutek wprowadzenia w błąd przez J. W. pozwani zawarli przedmiotową umowę kredytu, a dokonana przez nich czynność prawna obciążona jest wadą oświadczenia woli, nie mogła odnieść oczekiwanego skutku. Pozwani nie wykazali w toku niniejszego postępowania, by w czasie składania wniosku o kredyt ich stan zdrowia uniemożliwił im racjonalne podejmowanie decyzji, bądź też by znaleźli się w sytuacji, w której z powodu wyjątkowych okoliczności musieli pozyskać nagle znaczne środki finansowe. Motywacją działań była chęć pozyskania szybkiego i łatwego zysku poprzez zainwestowanie znacznej sumy pieniędzy w przedsięwzięcie, za które odpowiedzialna była J. W.. Zapewnienie przez nią uzyskania szybkiego zysku z inwestycji w porównaniu do możliwości inwestycyjnych jakie oferują banki, powinno wzbudzić u pozwanych obawę, czy taka inwestycja jest bezpieczna i nie będzie skutkować utratą przez nich zdolności spłaty bieżących zobowiązań. Pozwani powinni mieć świadomość, że

zaciągają zobowiązanie osobiste i obowiązek spłat będzie obciążał tylko ich. To, na co przeznaczyli uzyskane środki, stanowiło ryzyko inwestycyjne, za które nie może obecnie odpowiadać powodowy Bank.

Okoliczność, że J. W. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach i orzeczony został wobec niej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych A. i Z. D. kwoty 583 357,50 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, potwierdza jedynie to, że umowa o kredyt na miarę z poprzednikiem prawnym powoda została zawarta osobiście przez pozwanych. Byli oni świadomi, że to oni podpisują umowę i zaciągają zobowiązanie względem Banku. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że pozwani pozostawali w błędzie, co do czynności prawnej w postaci zawarcia umowy kredytu. Powodowy bank nie może ponosić negatywnych konsekwencji ustaleń kredytobiorcy z osobą trzecią. Tego typu ustalenia oraz ostateczny wynik postępowania karnego w sprawie II K 41/20 ma znaczenie dla pozwanych, którzy mają ewentualne roszczenie wobec J. W..

Reasumując, strona powodowa wykazała źródło zobowiązania pozwanych, jego istnienie oraz wysokość. Tym samym Sąd Rejonowy na podstawie art. 471 i nast. k.c. orzekł, jak w pkt I. sentencji wyroku.

Mając na uwadze wynik procesu Sąd, w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 8 795 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 378 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 5 400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.